

Erik Ansvang

Davidstjernen

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

DAVIDSSTJERNEN

Erik Ansvang

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

DAVIDSSTJERNEN

Af Erik Ansvang

Den sekstakket stjerne er opbygget som to midtstillede trekanter. Den består af en opadvendt trekant kombineret med en nedadvendt trekant, som i forening danner den sekstakkede stjerne. Den er derfor et heksagram. I nogle tilfælde er en af trekanterne hvid, mens den anden er sort – den ene repræsenterer lys, den anden mørke.

Den sekstakkede stjerne kaldes også "*Davidstjernen*" og "*kong Salomons segl*", for ifølge ikonografien har Davidstjernen også seks takker. Davidstjernen kaldes ofte "*jødestjernen*" eller "*Israelstjernen*", og på hebraisk hedder den "*Magen David*", der betyder "*David's skjold*", og symbolet fungerer som en jødisk pendant til det kristne kors og muslimernes halvmåne. Ved staten Israels oprettelse blev "*Magen David*" valgt som nationalsymbol, og det bruges blandt andet på Israels flag.

Sekstakket stjerne på bymuren i Amida i Kurdistan.

Men Davidsstjernen er *ikke* skabt af jøderne. Oprindelsen går så langt tilbage i tiden, at den forsvinder i fortidens tåger. Man har fundet denne geometriske figur mange steder, og man har eksempelvis kendt den i det gamle Indien og i det gamle Egypten – og i mange andre gamle kulturer. Kong David eller kong Salomon har sandsynligvis aldrig set Davidsstjernen, for jøderne tog først dette symbol til sig på et langt senere tidspunkt.

Symbolets esoteriske betydning

Ifølge åndsvidenskaben er den sekstakkede stjerne et symbol på den trefoldige eller treenige Gud reflekteret ned i sin egen skabelse. Tallet seks er sjælens tal, for når sjælens overordnede principet forenes med menneskets fem sanser, opstår der en syntese mellem menneskets højere og lavere bevidsthedsaspekter. Den sekstakkede stjerne symboliserer derfor *fuldbyrdelse*, hvor den subjektive sjæl og den objektive personlighed (legemernes stof) forenes. Det sker, når den alkymistiske proces er gennemført, for det tilsyneladende umulige er gjort muligt: Elementerne (og symbolerne) for ild og vand forenes. Formålet med livets bevægelse ned i stoffet og dets tilbagevenden til det åndelige udgangspunkt er at skabe syntese mellem sjæl og personlighed – ånd og stof. Stoffet skal åndeliggøres, og ånden skal stofliggøres. Denne hensigt symboliseres med kombinationen af den opadvendte og den nedadvendte trekant, der forenes i den sekstakkede stjerne.

Den opadvendte trekant er i nogle sammenhænge hvid, mens den nedadvendte er sort. Det er almindeligt at fortolke denne kombination som *aktion* og *reaktion*. Den opadvendte hvide trekant symboliserer Gud eller ånd. Ifølge åndsvidenskaben er ånden eller den ene Gud treenig, tredelt eller trefoldig. Forklaringen er, at Det Ene Livsvæsen før manifestationen rummer tre grundlæggende kræfter eller kvaliteter, der kaldes liv/kraft (1. aspekt), kærlighed-visdom (2. aspekt) og intelligent aktivitet (3. aspekt). Disse grundlæggende og umanifesterede kræfter blev i Indien symbolsk personificeret gennem en såkaldt trimurti – Shiva, Vishnu og Brahma. I det gamle Egypten havde man adskillige triader som f.eks. Ra, Shu og Tefnut, Osiris, Isis og Horus, Amon, Mut og Khonsu etc. Senere møder man samme ide i kristendommens treenige Gud – Fader, Søn og Helligånd. Egypterne sagde, at "*Gud er tre i én og én i tre*", for selvom det er muligt at tredele de guddommelige kræfter, udgør de dog en uadskillelig enhed.

Bygherren, arkitekten og håndværksmesteren

De tre grundlæggende kræfter er forudsætningen for manifestation, og selve manifestationsprocessen kan beskrives med denne metafor: *Bygherren* (1. aspekt) kender ideen (hensigten med bygningsværket eller skabelsen) – *arkitekten* (2. aspekt) omsætter ideen og hensigten til en plan (der blandt andet kaldes "Livets træ" eller "kabbalaen") – og *håndværksmesteren* (3. aspekt) har ansvaret for selve manifestationen. Men intet er endnu manifesteret. De tre aspekter repræsenterer alene tre forudsætninger for skabelse, der rummes i det Ene Livsvæsen, som kaldes Gud.

Selve den guddommelige manifestation viser sig først som lys (Gud sagde "*Lad der blive lys! og lyset blev til*").¹ Og ifølge naturvidenskaben er lyset også tredelt i sin natur. Det består af lysenergi som bølge (den maskuline pol – som egypterne personificerede med guden Shu) og energi som partikel (den feminine pol – som egypterne illustrerede med gudinden Tefnut) samt syntesen af pluspolen og minuspolen, som var egypternes solgud Ra – altså en tredeling af lyset og guddommen ... som dog er én.

1 1. Mosebog, kapitel 1

Mennesket er skabt i Guds billede

Man hører desuden, at mennesket er skabt i Guds billede. Den højere treenighed er derfor reflekteret ned på et lavere eksistensplan som et *spejlbillede*. Denne trefoldighed i mennesket kommer til udtryk som ånd, sjæl og personlighed. Og tredelingen gentager sig igen i personligheden, som består af tankeliv (mentallegeme), følelsesliv (astrallegeme) og handlingsliv (fysisk-æteriske legeme) – og igen i det fysiske legemes tredeling i hoved, overkrop og underkrop, der er livsnødvendige bestanddele for livet i et fysisk legeme.

Den opadvendte og den nedadvendte trekant

Den sekstakkede stjerne er et symbol på, at enheden består af Skaberen og det skabte og forbindelsen mellem dem – makrokosmos og mikrokosmos og forbindelsen mellem det højere og det lavere – Gud og menneske og forbindelsen mellem dem – den opadvendte trekant og den nedadvendte trekant og forbindelsen mellem dem, der nu er forenet i den oprindelige enhed.

Den nedadvendte trekant i den sekstakkede stjerne er i nogle sammenhænge farvet sort for at illustrere, at Guds lys er blevet til mørkt stof. Den ubegrænsede Gud har begrænset en del af sig selv ved at manifestere sig i mere begrænsede former på lavere eksistensniveauer. Men lys og mørke er hinandens forudsætning. Uden mørke er der intet lys. Lys og mørke udgør derfor en helhed – de er ét. De udgør en uadskillelig helhed, men de kristne forestiller sig, at lys og mørke er adskilt. Himlen og Jorden – Gud og Satan – Helgen og Synder etc. er adskilte. Men ifølge de gamle kulturer og nutidens åndsvidenskab er lys og mørke – ondt og godt – hinandens forudsætning, og dybest set er de ét. Der findes intet lys uden mørke og intet mørke uden lys. Der er ikke et foroven uden et forned. Der er ikke et indre uden et ydre – etc. Den overordnede enhed manifesterer sig derfor i dualitet og danner dermed en trefoldighed, triade eller treenighed. Skabelsen består af både lys og mørke som polariseringer ... samt *syntesen* af lys og mørke. En magnet viser samme princip, for spændingsfeltet mellem pluspolen og minuspolen danner et tredje aspekt – *magnetisme* – som er syntesen af de to poler. Og det samme gælder elektricitet.

Målet for menneskets udvikling

I sin evolution arbejder mennesket på at skabe en lignende syntese i sin natur – mellem ånd og stof. Ultimativt forenes den højere treenighed med den lavere – og det siges at være målet for menneskets åndelige udvikling. Det åndelige eller indre menneske skal forenes med det lavere og ydre menneske. Den højere trekant (lyset) og den lavere trekant (mørket) skal forenes, sådan at det åndelige og sjælelige kommer til udtryk gennem det fysiske menneske – og dermed opstår der en syntese og en synergieffekt.

Metafysiske sanser

Det er for enkelt at sige, at sjælen udgør menneskets 6. sans, for der findes et metafysisk eller højere udtryk for alle fem fysiske sanser. Clairvoyante eller clairaudiente mennesker er eksempler på praktisk anvendelse af metafysiske sanser. Mennesket i inkarnation åbner sig i livenes løb gradvis for sjælens bevidsthedsimpulser, og efterhånden som mennesket disidentificerer sig fra personligheden (tanker, følelser og det fysiske legeme) og mere og mere bliver den, det i virkeligheden er – sjælen – bliver det naturligvis stadig mere sjælsbevidst.

I begyndelsen er der tale om ubevidst sjælskontakt, men gradvis bliver mennesket i stand til direkte erkendelse af bevidsthedsimpulser fra sjælen. Disse impulser stammer fra sjælens plan, som i åndsvidenskaben kaldes kausalplanet – årsagsplanet – for sjælen er årsagen bag det lavere menneske eller personligheden. Sjælens impulser præsenteres i hjernebevidstheden som ideer (årsager), som derefter bearbejdes i tanken, motiveres af følelser og manifesteres i handling (virkninger). Altså en tilsvarende proces, som ved skabelsen af selve Universet – blot på et menneskeligt niveau, men ikke desto mindre en skabelsesproces.

Højere bevidsthedsniveauer

Sjælsbevidsthed kan som sagt ikke entydigt kaldes for den 6. sans, selvom den befinder sig hinsides både de fem fysiske sanser og deres fem metafysiske overbygninger, som alle er udtryk for selvbevidsthed. Årsagen er, at sjælens bevidsthedsplan ikke er endestationen for menneskets udvikling og bevidsthedsmæssige erkendelser. Ifølge åndsvidenskaben findes der yderligere tre bevidsthedsniveauer over sjælens

gruppebevidsthed: Buddhisk bevidsthed, atmisk bevidsthed og monadisk bevidsthed. Monadisk og atmisk bevidsthed er yderst sjældent på menneskehedens nuværende udviklingsniveau, men buddhisk (intuitiv) bevidsthed er under udvikling og kommer nogle gange til udtryk. Intuition i esoterisk forstand er derfor *ikke* en følelse eller fornemmelse, selvom mange kalder fornemmelser for intuition.

Flerdimensional bevidsthed

Og et 6. element vil heller ikke være en korrekt betegnelse. Den fysisk-æteriske verden er 3-dimensional. Det oplyser naturvidenskaben. Den astrale verden (følelsernes verden) hinsides den fysisk-æteriske er 4-dimensional (bevidstheden er i stand til at omslutte en genstands fire sider i et samlet bevidsthedsindtryk). Det oplyser åndsvidenskaben. Og den tilføjer, at den mentale verden (tankens verden) er 5-dimensional (bevidstheden er i stand til både at omslutte en genstands fire sider og desuden opleve genstanden indefra i ét samlet bevidsthedsindtryk). Tid og rum smelter sammen i ét samlet indtryk, der erkendes som "nul-tid" eller "ét NU".

Rupa og arupa – form og formløs

I sjælens verden er oplevelsen af adskilthed helt forsvundet. Der er alene en erkendelse af ét NU og altids enhed – paradoksalt nok uden tab af individualitet. Denne bevidsthedstilstand kaldes gruppebevidsthed i mangel af et bedre udtryk. Den enkelte sjæl oplever primært sig selv som et "vi", og ikke som et "jeg". I yoga-filosofien kaldes tilstanden for "arupa" (formløs), mens de tre lavere verdener kaldes "rupa" (formverdener). Årsagen er, at bevidstheden på sjælsplanet primært oplever livet som *energi* og dermed som relativ enhed, fordi alt i Universet *er* energi. På de lavere bevidsthedsplaner oplever bevidstheden livet som form og dermed adskilthed. I den fysiske verden kan mennesket blot fornemme et andet menneskes energi, men den primære oplevelse er, at det er adskilt fra dette menneske, fordi det opleves som en adskilt form eller et andet menneskes legeme. På kausalplanet er oplevelsen omvendt.

Tre typer bevidsthed

Den totale menneskelige bevidsthed er tredelt, fordi ethvert menneske som nævnt består af ånd, sjæl og personlighed. Personligheden er *selvbevidst*. Sjælen er *gruppebevidst*. Og ånden er *gudsbevidst* ... og hvad gudsbevidsthed er, hvordan den opleves, eller hvad den betyder, findes der intet svar på. Gudsbevidsthed kan ikke beskrives. Det er ikke noget, man har. Det er noget man *er*. Når den højere triade (trekant) er forenet med den lavere triade (trekant) med sjælen som forbindelsesled, er mennesket fuldkomment.

Det er åndsvidenskabens fortolkning af den sekstakkede stjerne!

VidsomsNettet

www.vidsomsnettet.dk